

תת"ע 13322/07/19 - כהן אביה שמע נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 13322-07-19 מדינת ישראל נ' כהן אביה שמע
תיק חיצוני: 10152472519

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	כהן אביה שמע
נגד	
משיבה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 7.10.19.

כנגד המבקש הוגש ביום 31.7.19 כתב אישום המייחס לו עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון בנהיגה עבירה מיום 7.3.18.

ישיבת הקראה נקבעה ליום 7.10.19, אך המבקש לא התייצב לדיון, ובנסיבות בהן הוצג אישור מסירת הזמנה לדיון אשר לא נדרש, נשפט המבקש בהיעדרו, ונדון לקנס המקור.

על פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש ביום 28.10.19 והוא סירב לקבלו, והודבק.

בבקשה מיום 30.3.20 טען הנאשם, כי לא קיבל זימון לדיון והודעה לחיוב, ו"אני לא נגעתי במכשיר הטלפון כפי שטוענת השוטרת".

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי הזמנה לדיון נשלחה וחזרה בציון 'לא נדרש'; וכי לא הוכחה עילה של עיוות דין.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

בפתח הדברים ייאמר, כי היה מקום לדחות את הבקשה על סף בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018); ומן הטעם שהוגשה באיחור. המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, כאמור, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה על פיו פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש ביום 28.10.19; כך שהבקשה לביטול פסק דין הוגשה כ-5 חודשים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, - איחור שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה.

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון, אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שמאישור המסירה בתיק בית המשפט עולה, כי הזמנה לדין נשלחה למבקש וחזרה בציון 'לא נדרש'; והמבקש לא הוכיח כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, ולא הציג כל ראיה שיש בה כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**; רע"פ 805/09 **שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל**). לפיכך, המבקש לא עמדה בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, וניתן היה לדון אותו בהיעדרו (עפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 **נסאר נבואני נ' מדינת ישראל**; ועפ"ת (מחוזי חי') 21632-09-11 **מוחמד מצאלחה נ' מדינת ישראל**).

אשר לתנאי השני, אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שבדו"ח צוין כי "בעת סיור שגרתי לבדי בניידת... אני בנתיב שמאלי והנהג הנל בנתיב ימני מבין שני נתיבים לאותו כיוון נסיעה ואני במקביל להנל הבחנתי בנהג הנל דרך חלון נהג שלו וחלון נוסע קדמי בניידת שקופים ללא מדבקות או וילונות מחזיק בידו הימנית טלפון נייד עם מגן כהה בגובה פלג גוף עליון הנל ללא משקפי שמש הסיט מבטו וראשו מטה לכיוון הנייד ... נעצר תוך שמירת קשר עין רצוף ... עם נוסעת לצידו ... אור יום ראות טובה מזג אויר נאה. ... אציין כי תחילה הנוסעת שלצידו טענה כי היא החזיקה את הטלפון לאחר מכן אמרה שהיא החזיקה את הנייד על מנת להראות לו דבר מה ולבסוף אמרה כי העבירה לו קרקר וזה לא היה טלפון. אצי כי הנהג אמר שלא העבירה לו קרקר ולהלן המשך תגובתו: "זו חוצפה! אמרתי לך שאני ממנהר! ... אני ממנהר לבית חולים. לא דיברתי בטלפון ואין לי דוחות על הטלפון". אציין כי לאחר שהנל ראה שניגשתי לנייד יצא לניידת לעברי ל נתן לי לסגור את דלת הניידת ותפס אותה בחוזקה למרות שביקשתי מספר פעמים שיעבור לצד השני וידבר עימי מצד ימין הנייד. לבסוף עזב". בענייננו, המבקש לא הציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, כי "אני לא נגעתי במכשיר הטלפון כפי שטוענת השוטרת", ולא הצביע על שיקולים הנתמכים בתשתית ראיתית כלשהי שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין; ואף נמנע מלהגיש תצהיר מטעם הנוסעת שהיתה לצידו אשר היתה עשויה לתמוך בטענתו, הימנעות אשר אף היא מחזקת את האמור בדו"ח; ועל פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בעלמא בכדי להקים חשש לעיוות דין (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים.

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, י"ג אייר תש"פ, 07 מאי 2020, בהעדר הצדדים.